

I ODYSSEUS' KØLVAND ...

Sommeren '98 var den dårligste sommer, siden vinteren '72; alligevel nåede nogle ASR roere at få en dejlig brun kulør - udenfor solariet. Denne eksklusive flok havde valgt at tage turen til det græske ø-hav, hvor DFfR havde valgt at udstationere både. Turen blev en stor succes, hvilket trofaste læsere af årebladet vil kunne huske (Årebladet dec. '98). Derfor var glæden stor da DFfR igen tog turen til De ioniske Øer. En lille klike af grækenlandsveteraner begyndte at samle nye hold og så tidligt som december '99 var de fleste af de 12 pladser besat, denne gang med betydelig større interesse.

Bådholdene var:

Hanne Bjerregaard	Lise Rohde	Pernille Axelsen	Mette Styrbæk
Søren Agergaard	Dorthe Lysebjerg	Allan Daugaard	Stefan Nielsen
Peter Person	Thomas Greve	Niels Bruus	Søren Sprogø

Udgangspunktet for turen var denne gang Σαμη (Sami) på Κεφαληνηα (Kefalonia) (fra nu af benyttes dansk stavemåde). Kefalonia er den største af De ioniske Øer, men den mindst turistede. Dette betyder at turistryppigheden (turister /km²/uge) er væsentligt lavere end på f.eks. Corfu. Dette ændres måske fra næste år, da Kefalonia skabte rammerne for en større Hollywoodproduktion ugen inden vores ankomst. Dette betød en fordobling af taxataxter. Til gengæld blev vi modtaget som filmstjerner.

Det var ikke alle på holdet, der kendte hinanden, men efter en time i en græsk taxa, var vi alle godt rystet sammen. Taxakørsel i Grækenland kræver en god del dødsforagt. Chaufføren trykker sømmet i bund mens han frejdigt konverserer bagsædepassagererne. Vejen behøver han ikke at holde øje med; Jesus, som har sin faste plads under bakspejlet, styrer bilen sikkert frem til bestemmelsesstedet.

Det mørknede, da vi ankom, men man kunne fornemme landskabets pragt og Scirocco'en fik tøjet til at klæbe til kroppen, som om dens tilstedeværelse ville drille os og gøre den næste uge til sauna-roning: hedt, fugtigt og afklædt.

Sami er lokal-iseret midt på østkysten af øen. Mod syd er der mange skær, lodrette klippevægge og kun få muligheder for at gå på land. Mod øst ligger øen Ithacas sydspids 4 km inde i varmedisen. Mod nord kunne man ro forholdsvis beskyttet i strædet mellem de to øer - troede vi.

Den første dag tog vi på en kort opvarmningstur til Antisami, en nærliggende strand mod syd. Det var skønt at komme på vandet. Den høje luftfugtighed fra aftenen før viste sig at have været en lille spøg fra vejrgudernes side, og humøret var højt og steg yderligere et par grader for hvert skift. Dette hænger sammen med det legendariske 'græske skift', der sætter høje krav til roernes teknik: Man kommer fra etterpladsen til styrmandssædet uden at gå på midterlangremmen. Follow Jesus!

Tiden ved stranden gik med snorklen og snorken, men ved middagstid begyndte vi at hæve øjenbryn. En let brise var tiltaget og veteranerne fortalte uhyggelige historier om en kraftig eftermiddagsvind, der nok kan ros væk, men bestemt ikke er ferievejr, især ikke når man lige er kommet fra det danske "sommer"vejr. Turen hjem gav kam til vores våde hår med kraftige kastevinde og interferensbølger fra de lodrette klippevægge. Ikke specielt sjovt, når man ror rundt med en åre, der er ved at flække på langs! Lidt solstik og søsyge meldte sig hist og pist i bådene. Skønt at komme i land, nette sig, sidde med en kølig drik og vælge ud på menukortene.

Da sandkorn i Grækenland er på størrelse med hønseæg bør man undgå at få dem i øjnene...

Ithaka, Odysseus' fødeø lå i kikkerten på andendagen til et nærmere besøg, for 3 af bådholdenes vedkommende. Styrmandsbåden lagde sig for anker på Kefaloniasiden.

Som ASR-roer er man godt vant rent materielt; ingen af bådene var udstyret med skånelister foran skinnerne og læderremmene var boltet fast, så de rustne spænder hele tiden hvilede på fødderne. Dette sammenholdt med det naturligt høje perspirationsniveau gnavede hurtigt hul på vores efterhånden knap så blegfede kroppe. Kulminationen kom, da en af de mandlige roere (der er blevet lovet fuld anonymitet) så sig nødsaget til at barbære ben.

Den kraftige vind fortsatte hele eftermiddagen og vi måtte konstatere at de tidligere erfaringer ikke holdt i denne lokale byret.

Landgangen på Ithaka var meget kontant. Lige op og vinkelret på, ikke så mange dikkedarer, med mindre man da var udstyret med airbags, hvilket et par af bådene var. Ren luksusliner!

Der blev slappet, snorklet, læst, spist og snorket på skift, inden vi gik hen og fandt bugtens (øens??) eneste lille spisested, med søgrønne plasticstole under oliventræerne. Græsk salat med brød og oliven smager nu engang bedst i de rigtige omgivelser. Et par turlystne ungersvende forsvandt op i højderne for at finde Odysseus og vi andre boblede videre.

Tilbage på campingpladsen blev teltene omhegnet med tørresnore og våde shorts, medens vi prøvede at undgå alt for megen støv inde i teltene. Et par sivmætter fra en biks nede i byen gjorde underværket. Vi kan anbefale tøj med lidt farve eller mønster - hvide t-shirts har svære vilkår.

Pladsen bød på charmerende musik i form af cikader, men også et par vovser, der underholdt lidt i nattetimerne. Uheldigt, hvis man i forvejen havde været så dumdristig (eller bare dum!) at droppe sit dejlige liggeunderlag og derfor vågnede, blå og gul og med skulderen ude af led - mindst!

Ellers må man sige at standarden var ok for græske forhold, mht. bade/toiletforhold. Forrige bådhold var da heller ikke taget hjem, men tog en uge ekstra. Modsat Lefkas turen var der bådvagter, Lise fra Københavns Roklub, som briefede om bil, båd og diverse. Der fulgte også en logbog med, hvor bådholdene kunne videregive erfaringer til nye roere.

Bilen, der havde fragtet bådene hele vejen fra DK, var stadig på pladsen. Den kunne man låne til en køretur og det benyttede vi os af, da vi var rimeligt enige om at det ikke skulle gå op i roning det hele.

Med undtagelse af Stefan, der tog en overligger i teltet den dag, og Thomas og Lise der tog en dag selv, drog hele holdet på tur, først et smut til 'vores' filmset, der var ved at blive pillet ned. Det lå lidt oppe i bakkerne og vi tog turen rundt om en lille forladt kirke. I hele taget tog vi et par ture rundt, inden vi kom ud af byen igen og vi fandt frem til den næstnærmeste turistgrotte. Denne siges at have underjordisk forbindelse gennem hele øen.

Vi kom meget heldigt lige mellem to træk af busser og undgik derved en lang køventen. Det lød ellers meget forjættende med en rotur i grotten, men som den langtursroer man jo er, følte man sig nok en kende snydt af postkortene. Turen tog nok 5 min, og så måtte vi ikke engang selv ro.

Well, efter at have tanket depoterne op og af gik turen over på den modsatte side af øen, for at afprøve en prisbelønnet (eller noget i den retning) strand. Flot så det da også ud, da vi fik øje på den. Undergrunden udskilte et eller andet mineral, der fik vandet til at se meget lyseblåt ud. Det var desværre en skuffelse, hvis man gerne ville snorkle, for sigtet var meget for ikke at sige ultra-kort.

Snydt blev vi til gengæld ikke da vi besøgte en borgruin lidt længere oppe af kysten. En hyggelig lille landsby med sandbund! Og for dem der tog turen op til ruinen et fantastisk flot vue ind over den bjergfyldte kystlinie. Flere udbrud af næ og ih og åh, der dog ikke lod til at bringe en meditativ løbegræker i lotusstilling ud af flippet øh... flippet.

Nedstigningen bød også på naturfænomer, som en slangeham, der næsten var varmt endnu og kik ned i dybe afgrunde, for at slutte af ved en vejbod, der solgte hvidløg og blomsterhonning. Det var længe mørkt da vi rullede ind på pladsen igen.

Jackpot takes you there...

Eventyrlystne besluttede 2 af bådholdene dagen efter at ro op og tage en overnatning i en lille fiskerby nordpå. De andre ville tage en mindre rotur og kører op til os senere. SAS båden fløj som på vinger, Københavnerbåden fulgte dog også med (To hårdtarbejdende havfruer og en Greve ved roret...) Da vi nåede op til spidsen af Ithaka anede vi spidsen af Lefkas, den dejligste Ø for gamle nostalgikere. Vi overvejede (næsten) at tage en færge, for at få et lille gensyn.

Fiskerbyen var et mere besøgt sted. Lystyachter med tjenere i hvide strømper lå linet op. Her gik vi forbi på vej op til flere ruiner og løb om kap ned til fyrtårnet.

Vi havde lagt op inde i bunden ved en lille bar og fandt ud af at vi var genstand for stor opmærksomhed, som vi kom prustende og med danskerflag i hækken.

Det faldt godt med en iskaffe under parasollen og vi gik på jagt efter et overnatnings sted, som vi fandt efter at have udforsket store dele af byen. Vi fik banket mutter op af siestaen og fik en lejlighed med stort køkken og en lille altan, hvor vi slog benene op mens vi ventede på en tur i badet.

Rene og velduftende gik vi ned på havnen, hvor vi fandt landkrabberne bænket op under parasollerne. Vi tog en tur rundt i havnebikserne og Hanne og Mette fandt senere ud af at de havde købt veninderinge. Flokken var fuldtallig og fandt et sted på havnefronten, hvor der kunne kastes mere tzatziki, fisk, blæksprutter og sværdfiske bøffer i halsen efterfulgt af de lokale drikke.

I år brillierede Greven ikke med sit ellers udvidede kendskab til græske gloser, Stefanous havde mere held med at få en sød servitrice op på låret. Knap så sjovt var der måske for chaufføren, der skulle holde sig ædru til turen hjem.

De tilbageblevne kunne lappe hjem i lejligheden, kikke stjerner og ævle videre over køkkenbordet og en øl til vi selv begyndte at snakke kaudervælsk. AAHHH - en rigtig seng at sove i...

Da opturen var taget langs Ithaka tog vi Kefaloniasiden på hjemturen. Vi havde egentlig tænkt et frokostophold i en lille vig, men det blæste pludselig op, vandet føltes for første gang lidt koldt og så underligt vibrerende ud. Hmm, lidt spooky sted, så vi besluttede at lade os vindtransportere i bådene, hvor vi indtog føden. SAS båden forsøgte ved særdeles ufine metoder at lægge sig i front. Inden længe mødte vi supertankeren med Pernille, Niels og Allan, der lige ville om i deres lille vig, hvor der kunne snorkles for sidste gang.

Hjemme i 'vindtragten' måtte vi så endnu engang lægge lårene i og det var næsten mere vandgang end landgang,

En morgen var der pludselig en vældig leben på stranden, en råben og skrigen. Der var slået delfinalarm. Et par legesyge delfiner havde slået et slag inden om, for et kort visit. Styrbæk og drengene påstod at de havde haft delfinbesøg ved båden forleden og at de havde beviserne på farvefilmen. Vi bringer billedet...

Søndag blev til en lille tur, for dem der ville i samme retning som første dagen, blot en kortere tur, der afsluttedes med en grundig bådvaske i vandet, vi vendte simpelt hen bunden i vejret for at skylle sand, sten og sved ud. Skinnende klargjorte og opbragte kunne vi så efterlade bådene til nye brugere.

Resten af dagen blev daset væk på stranden indtil aftensmåltidet, som vi indtog ved en biks der lå helt ned til vandet i den dyre ende af byen.

Aftenen endte med en tur i campingbaren og en rundkreds nede på stranden, hvor vi så kunne forberede os på at det var den ferie.

Tidligt næste morgen var afrejsedag og taxierne kom så rimeligt til tiden, at vi kunne nå lufthavnen. Lidt nervøse var vi dog i den bagerste bil, da vi krydsede spor med de første, der kørte i en helt anden retning, end den vi tog. Nå, men alle kom vi frem og kunne så bare vente, brænde de sidste millioner eller eksercere efter behag, inden flyveren vendte snuden mod nord, alle fyldt op af indtryk, oplevelser og masser af sol.

Tak for turen!

Søren A. & Dorthe L.